ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDMOND PILON

Η ΠΥΡΚΑΪΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

I.

Ἡ ἡμέρα ἔσβινε σιγὰ—σιγὰ πίσω ἀπ' τὸ μεγάλο δάσος, ἀφίνοντας τις τελευταῖες της ἀνταύγειες πάνω στ' ἀσημένια φύλλα τῶν δέντρων.

Λυὸ ταξειδιῶτες πλανιόντουσαν, ἐδῶ καὶ διὸ ὧρες, μέσ' στὸ λαβύρινθο τῶν μονοπατιῶν τοῦ δάσους, χωρὶς νὰ βρίσκουν διέξοδο. Ἡ ἀνησυχία εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται στὰ πρόσωπά τους. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς, ἕνας νέος ντυμένος ἄψογα, χτυποῦσε ἀδιάκοπα τὸ μαστίγιό του, ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὴν ἀνυπομονησία ποὺ τὸν κατεῖχε. Εἶχε σπηρούνια στὶς μπότες του, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι εἶχε ἔλθει ἔφιππος ὥς τὸ δάσος κι' ὅτι εἶχε ἀφήσει τὸ ἄλογό του στὴν εἴσοδό του. Σφιγμένος μέσ' στὴ ζακέτα του, μὲ μονόκλ στὸ μάτι, παρακολουθοῦσε ἀφηρημένος τὸν καπνὸ τοῦ σιγάρου του.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὸν συνώδευε, τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ἀπὸ ἀπόστασι μ' ἕνα εἶδος σεβασμοῦ, ἂν καὶ δὲν φαινόταν γιὰ ὑπηρέτης του.

Βλέποντας, ὅτι ὁ νέος γινόταν περισσότερο νευρικός, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή :

— Ὁ κύριος μαρκήσιος θὰ σκέφτεται χωρὶς ἄλλο, ὅτι ἡ ὥρα περνάει καὶ ὁ φύλακας δὲν φαίνεται πουθενά... Ὡστόσο ἡ καθυστέρησις αὐτὴ σᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀντιληφθῆτε καλύτερα τὴν ἔκτασι τοῦ κτήματός σας.

— Διάβολε ! σκέφτηκε ὁ νεαρὸς μαρκήσιος. Ὡραῖο εἶνε τὸ χτῆμα μου.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε δυνατά :

— Κύριε δήμαρχε, ἄμα θὰ βροῦμε αὐτὸν τὸν καταραμένο φύλακα, θὰ τὸν περιποιηθῶ, ὅπως τοῦ ἀξίζει... Δὲν εἶμαι διατεθειμένος νὰ φανῶ καθόλου ἐπιεικὴς ἀπέναντί του... Ἔχω τόση ὥρα ποὺ τὸν περμένω... Θὰ τὸν κάνω νὰ νοιώση πὼς εἶμαι ὁ ἀφέντης του καὶ πὼς βρίσκομαι πειὰ ἐδῶ....

— Αὐτὸς νὰ τὸ νοιώση, τοῦ ἀπάντησε ὁ δήμαρχος. Μὰ αὐτὸς εἶν' ἕνας ἀγριάνθρωπος.... Δὲν βγαίνει ποτὲ ἀπ' τὸ δάσος, μέσα στὸ ὁποῖο ζῆ περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνια τώρα... Ἕνα παιδὶ τοῦ φέρνει κάθε μῆνα καπνὸ καὶ μπαρούτι, ποὺ τοῦ τὰ πληρώνει... Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ περιπλανηθῆ ἕνας ἄγνωστος ὥς ἐδῶ, γιατὶ τὸ τουφέκι τοῦ φύλακά σας Φαρρὸν εἶνε πάντα γεμάτο καὶ δὲν ἀστειεύεται...

— Νά, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ συμφέροντά μου, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ μαρκήσιος. Ἐνδιαφέρεται μάλιστα πάρα πολύ.

Ἔξαφνα στάθηκαν. Γαυγίσματα σκύλου ἀκούστηκαν κοντά τους κι' ὁ φύλακας, ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε ἀπ' τὰ κλαδιά, φωνάζοντας μὲ τὴν τραχειά του φωνή :

— Σταθῆτε !

— Στάσου σύ, τοῦ ἀπάντησε ὁ δήμαρχος, ὁ ὁποῖος, δείχνοντας στὸ φύλακα τὸ νεαρὸ μαρκήσιο, ἐπρόσθεσε :

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ντὲ Σιμές, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δάσους.... Σὲ ζητοῦμε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ σοῦ μιλήση καὶ δὲν σὲ βρίσκουμε.

Ἀμέσως ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φαρρὸν ἄλλαξε ἔκφρασι. Ἔσφερε τὸ χέρι του στὸ κασκέτο του καὶ χαιρέτησε ἀδέξια.

— Ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία, κύριε μαρκήσιε, εἶπε, βρίσκομαι στὴν ὑπηρεσία τῆς οἰκογενείας σας, ἡ ὁποία ἦταν πάντοτε ἐνδυσιασμένη μαζύ μου... Χάρις στὶς ταπεινές μου φροντίδες, τὸ δάσος τῆς Σιμὲζ εἶνε τὸ ὡραιότερο δάσος τῆς χώρας... Ποτὲ λαθροθήρας δὲν πάτησε σ' αὐτὸ καὶ τὸ θήραμα ἐδῶ μέσα εἶνε ἀφθονώτατο... Τὸ προσφέρω σήμερα στὸν νεαρό μου κύριο ὡς τὴν ὡραιότερη κληρονομία ἀπ' ὅσα τοῦ ἄφησε ὁ πατέρας του....;;;;

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος τὸν ἄκουσε χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀπ' τὴ θέσι του.

Ὁ Φαρρόν, ἀροῦ τοῦ κάκου περίμενε ν' ἀκούση τὶς εὐχαριστίες του, προχώρησε ἕνα βῆμα πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ρώτησε :

— Τί διατάσσει ὁ κύριος μαρκήσιος ;

— Διατάσσω, ἀπάντησε ὁ νέος, νὰ πᾶς αὔριο τὸ πρωῒ νὰ βρῆς ἕναν μεγάλο ὅμιλο ξυλοκόπων, οἱ ὁποῖοι θὰ κοιντσουρέψουν ὅλο τὸ δάσος. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγή μου...

Ὁ Φαρρόν, ἀκούγοντας τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του, χλώμασε τρομερά. Κλονίστηκε καί, γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω, στηρίχτηκε σ' ἕνα δέντρο. Ἔπειτα τεντώθηκε ὁλόρθος καὶ μὲ φωνὴ κομμένη, ἀποφασιστικὴ καὶ τραχεία, εἶπε :

— Κύριε, δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό ! Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνετε αὐτό... Τὸ δάσος τῆς Σιμὲζ εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματός σας, εἶνε τὸ παλιὸ κτῆμα τῶν προγόνων σας !

— Εἶσαι τρελλός, φίλε μου, τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ μαρκήσιος μὲ ὀργή. Νὰ ὑπακούης, ὅταν σοῦ μιλάω !... Αὔριο τὸ πρωῒ θ' ἀρχίση τὸ κόψιμο τῶν δέντρων... Ἂς ἐπιστρέψουμε, κύριε δήμαρχε...

Καί, λέγοντας αὐτά, πέταξε τὸ πορτοφόλι του μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Φαρρόν... Μὰ δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε δέκα βήματα, μαζὺ μὲ τὸν δήμαρχο, ὅταν ἕνα βαρὺ πρᾶγμα ἤρθε κι' ἔπεσε ἔξαφνα μπρὸς στὰ πόδια του. Ἦταν τὸ πορτοφόλι του ποὺ τοῦ τὸ ἐπέστρεφε ὁ Φαρρόν.

— Σᾶς κηρύσσει τὸν πόλεμο ! εἶπε ὁ δήμαρχος, προσπαθώντας νὰ χαμογελάση.

II

Ὁ Ζὰν Φαρρόν, σὰν ἔμεινε μόνος, σωριάστηκε στὸ χορτάρι καὶ μὲ τὸ κεφάλι τοῦ χωμένο στὰ χέρια του, ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἔκλαιγε. Γι' αὐτὸ ὁ σκύλος του γυρνοῦσε ἀνήσυχος κοντά του, γαυγίζοντας παρατσυρτικά..

Ὁ παλιὸς φύλακας ποτὲ του δὲν εἶχε νοιώσει τόσο βαθειά, ὅσο τὴν ὑπερτάτη αὐτὴ στιγμή, τὴν ἀγάπη ποὺ τὸν συνέδεε μὲ τὸ λατρευμένο του δάσος. Γνώριζε κάθε δέντρο του, κάθε θάμνο του, κάθε λουλοῦδι του. Ἦταν ὁ ἀδελφὸς τῶν λαγῶν, τῶν κοινελίων καὶ τῶν μικρῶν πουλιῶν. Ἔπινε τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ μαζύ τους, τρεφόταν μὲ τὸ κρέας τῶν ἀγρίων ζώων ποὺ ἤθελαν το κακό τους.

Βυθισμένος στὶς ὀδυνηρές του σκέψεις ὁ παλιὸς φύλακας, ξαναεῖδε τὸν ἑαυτό του νέο ἀκόμα, νὰ μιλάη μέσ' στὸ σαλόνι τοῦ πύργου μὲ τὸ γέρο μαρκήσιο ντὲ Σιμέζ, ὁ ὁποῖος, γεμάτος συγκίνησι, τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴ φύλαξι τοῦ προγονικοῦ του δάσους, λέγοντάς του ὅτι τὸ δάσος αὐτὸ ἔπρεπε νὰ διαιωνίση τὸ ὄνομα τῶν Σιμέζ... Ὁ Φαρρὸν τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ εἶχε σφίξει μὲ καλοσύνη τὸ χέρι του, δίνοντάς του συγχρόνως ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν...

Καὶ νὰ ποὺ σήμερα εἶχε ρθεῖ ὁ κληρονόμος, ὁ γυιὸς τοῦ μαρκησίου, ὁ ὁποῖος μὲ ὕφος ἀγέρωχο τὸν εἶχε διατάξει νὰ καταστρέψη ὁ δάσος, γιὰ νὰ πληρώση ἴσως τὰ χρέη του ἢ γιὰ νὰ χτίση στὴ θέσι του καμμιὰ ἔπαυλα.

Ἕνας ἀπέραντος πόνος τοῦ ξέσκισε τὸ στῆθος μὲ τὴν ἰδέα αὐτή... Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ σκαρφάλωσε στὴν κορυφὴ μιᾶς πανύψηλης ἰτιᾶς γιὰ ν' ἀπολαύση ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν ἔκτασι τοῦ δάσους...

Ὅταν ἔφτασε κεῖ πάνω, εἶδε τὸν ἥλιο ποὺ βασίλευε πέρα στὸν ὁρίζοντα νὰ βάφη τὸ δάσος κατακόκκινο μὲ τὶς τελευταῖες του ἀχτῖνες καὶ νὰ τὸ κάνη νὰ φαίνεται σὰν νὰ καίγεται... Αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸν Φαρρὸν σὰν μιὰ ἀποκάλυψις.

Ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ κατέβηκε χαμογελῶντας, μ' ἕνα γέλιο πονηρὸ κι' ἐκδικητικό. Χάιδεψε τὸ σκύλο του κι' ἔπειτα χώθηκε μέσ' στὰ πυκνὰ φυλλώματα...

Βγῆκε ἔξω καὶ μάζεψε βιαστικὰ σωροὺς ἀπὸ ξερόκλαδα...

III

Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ πειά...

Ὁ Ζὰν Φαρρόν, συντριμένος ἀπ' τὴν κούρασι, ξαναγύρισε στὴν καλύβα του. Ἦταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος καὶ χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος κυλοῦσαν ἀπ' τὸ μέτωπό του. Ὡστόσο βγῆκε ἔξω, μάζεψε βιαστικὰ σωροὺς ἀπὸ ξερόκλαδα, τὰ μετέφερε στὴν καλύβα του κι' ἔπειτα τοὺς ἔβαλε φωτιά.

Τὰ κλαδιὰ ἄρχισαν νὰ τρίζουν κι' ἔπειτα φλόγες ξεπρόβαλαν ἀπ' τὴ στέγη τῆς καλύβας, ἡ ὁποία ἀτανθρακώθηκε σὲ μιὰ στιγμή.

Σὲ λίγο ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσάη μὲ λύσσα, ἐνῶνοντας πρὸς τὸν οὐρανὸ στῆλες καπνοῦ, γεμάτες σπίθες. Τὰ γειτονικὰ δέντρα δὲν ἄργησαν νὰ φοινιτώσουν καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Φαρρόν, καθὼς εἶδε τὴ λάμψι τους, φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ἄγρια χαρά.

Ἐπὶ μιὰ στιγμὴ κύτταζε τὴ μεγαλοπρεπῆ πυρκαϊά, ποὺ εἶχε ἀνάψει ὁ ἴδιος καὶ ἔπειτα, περήφανος γιὰ τὸ ἔργο του, ἀγκάλιασε τὸ σκύλο του κι' ἀνέβηκε στὰ κλαδιὰ μιᾶς ἰτιᾶς γιὰ ν' ἀπολαύση καλύτερα τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ δάσους ποὺ καιγόταν.

Ὁ ἄνεμος δυνάμωνε ὁλοένα πιὸ πολὺ καὶ ἡ φωτιά, μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, μεταδιδόταν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Πυκνὸς καὶ κίτρινος καπνὸς σκέπαζε τώρα τὸν οὐρανό, κρύβοντας ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Φαρρὸν τ' ἀστέρια. Τὰ κοράκια ἔφευγαν κρόζωντας ἄγρια...

Κάτω, ὅλα τὰ ζῶα τοῦ δάσους μούγκριζαν, θρηνοῦσαν, στέναζαν.

Ὁ οὐρανὸς ἄλλαζε διαρκῶς χρώματα... Γινόταν τριανταφυλλένιος, κίτρινος, πορφυρός, γαλάζιος....

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Φαρρόν, ἀνορθωμένος στὴν κορυφὴ τῆς ἰτιᾶς, εἶδε μακρυὰ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ ποὺ ἔφευγαν τρομαγμένοι καὶ μάλιστα τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ νεαροῦ μαρκησίου τσακισμένη, ἄγρια, ἀπελπισμένη...

Μὰ ὅλα αὐτὰ χάθηκαν σὲ λίγο μέσ' στὶς φλόγες, ἡ ὁποῖες τώρα τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τὸν ἴδιο...

Ἔξαφνα τὸ κλαδί, στὸ ὁποῖο στεκόταν, ἔσπασε κι' ὁ φύλακας ἔπεσε μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα πρὸς τὴν ἄβυσσο τῆς φωτιᾶς....

Σὲ λίγο ὁλόκληρο τὸ δάσος φλεγόταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη....

EDMOND PILON